

ÖYLEYSE NEREYE GİDİYORUZ?

HASAN PATIR

Ayetin bugünkü insana mesajı şu:

“Ey insan! Kendini kandırma. Tüm gidişlerin sonunda Allah’a döneceksin. O halde yönünü hakikate, adalete, vicdana çevir. Yoksa hızla gittiğin yol, seni mutluluğa değil, uçuruma götürür.”

Bu gidiş nereye?

Sokaklarda telaş var ama umut yok. Herkes koşuyor ama kimse nereye koştuğunu bilmiyor. İnsanların yüzünde yorgunluk, gözlerinde umutsuzluk, dilinde şikâyet var. Çocuklar oyun oynamayı unutmuş, gençler hayal kurmaktan vazgeçmiş, büyüklerse geleceğe dair umut taşıyor. Bu tabloya bakınca ister istemez sormak gerekiyor: Bu gidiş nereye?

Toplumun değerleri hızla eriyor. Bir zamanlar doğruluk, dürüstlük ve merhamet en büyük erdem sayılırken; şimdi çıkarıcılık, ikiyüzlülük ve hırs öne çıkıyor. Komşuluk kültürü kayboldu, selamlaşmalar çıkar ilişkisine dönüştü. İnsan insana değil, insan paraya, makama, gösterişe bakıyor. Manevi bağlar zayıfladıkça toplum bir bütün olmaktan çıkıyor; parçalanmış, yalnız bireylerin kalabalığına dönüşüyor.

Eğitim, gelecek umudu olması gerekirken bir yarışın adı oldu. Çocuklar öğrenmek için değil, sınav kazanmak için okuyor. Üniversiteler bilgi üretmekten çok diplomalar dağıtıyor. Gençlerin hayalleri, sistemin çarklarında eziliyor. İşsizlik ve umutsuzluk, gençleri ya ülke dışına itiyor ya da sessiz bir çaresizliğe mahkûm ediyor. O halde sorulmalı: Bu gidiş nereye?

Medya ve sosyal ağlar da bu çöküşe ayna tutuyor. Gerçekler yerine sansasyon, emek yerine şöhret, kültür yerine yüzeysel içerikler parlatılıyor. İnsanların aklı, sürekli manipülasyonlarla yönlendiriliyor. Kitleler düşünmekten uzaklaştırılıyor; tüketmeye, itaat etmeye, susmaya alıştırılıyor.

Ekonomik adaletsizlik her geçen gün artıyor. Zengin daha da zenginleşiyor, fakir daha da yoksullaşiyor. Ortadaki sınıf giderek eriyor. Emek değersizleşiyor, alın teri görmezden geliniyor. Toplumun en büyük kesimi, sürekli borç, kaygı ve geçim derdiyle yaşamaya mecbur bırakılıyor. Adalet terazisi bozuldukça güven duygusu da yerle bir oluyor.

Ve en acısı, tüm bunlara alışıyoruz. Çarpıklığı normal sanıyor, haksızlığa boyun eğiyor, yozlaşmayı kanıksıyoruz. Oysa tarih boyunca toplumları çürüten şey, kötülüğün varlığı değil; iyilerin suskunluğudur. Kur’an’daki “Fe-eyne tezhebûn?” ayeti, işte tam bu noktada bize ayna tutuyor...

1. Günlük hayat telaşında kaybolan insan

Sabah uyanıyoruz, işe koşuyoruz, yoruluyoruz, tüketiyoruz, tekrar uyuyoruz. Hayat, bir döngüden ibaret hale geldi. İnsan, sadece geçim derdiyle uğraşırken, kalbinin ve ruhunun açlığını unutuyor. Sorulması gereken:

☞ Bu kadar çabaya rağmen huzur bulamıyorsan, bu gidiş nereye?

2. Sosyal medya ve sahte mutluluk

İnsanlar bugün en çok “görünür” olmaya çalışıyor. Fotoğraflar, videolar, paylaşımlar... Herkes mutlu, güçlü, başarılı

görünmek istiyor. Ama ekranlar kapandığında, çoğu kişi kendi yalnızlığıyla baş başa kalıyor.

☞ Sahte mutluluklarla avunuyorsan, bu gidiş nereye?

3. Adalet ve ahlakın kayboluşu

Toplumda yalan, rüşvet, haksız kazanç sıradan hale geldi. Hak eden değil, güçlü olan kazanıyor. Adalet terazisi eğrildikçe güven sarsılıyor.

☞ Zulme ortak olup sessiz kalıyorsan, bu gidiş nereye?

4. Gençliğin kaybolan umudu

Gençler artık geleceğe dair hayal kuramıyor. İşsizlik, belirsizlik ve kaygılar arasında boğuluyorlar. Çoğu, umudunu başka ülkelere taşımak istiyor.

☞ Kendi gençlerini tüketen bir toplumun gidişi nereye?

5. Dünya için yaşayıp ahireti unutmak

İnsan sürekli daha fazla para, daha fazla mal, daha fazla konfor peşinde. Ama ölüm gerçeği unutuluyor. Oysa ayet hatırlatıyor: “Her nefis ölümü tadacaktır. Sonunda bize döndürüleceksiniz.” (Ankebût, 29/57)

☞ Dünyayı ebedi sanan insanın gidişi nereye?

6. Manevi köklerden kopuş

Eskiden insanlar azla yetinir, şükreder, birbirine yardım ederdi. Bugün ise kanaatkârlık unutuldu yerini hırs ve doyumsuzluk aldı. Merhamet azalıyor, bencillik çoğalıyor.

☞ Merhametini kaybeden bir kalbin gidişi nereye?

Sonuç olarak: Bu gidiş, değerleri yitiren, bireyleri yalnızlaştıran, adaleti unutan bir toplum inşa ediyor. Eğer biz “dur” demezsek, gidiş bizi uçuruma sürükleyecek. Ama hâlâ bir ihtimal var: sorgulamak, yüzleşmek ve değiştirmek. Çünkü gidişin yönünü belirleyen, yol değil; yolcunun iradesidir.

